

LA “SETMANA TRÀGICA” AL CASINO

L'avui famós director de teatre Lluís Pascual va tenir el seu primer èxit amb l'estrena, a L'Aliança del Poblenou, del seu muntatge sobre la Setmana Tràgica, l'any 1975. Havien passat 66 anys d'uns fets que marcaren la vida del barri i de tota la ciutat.

El dia 10 de gener de 1975, amb l'ai al cor per por que arribés una prohibició governamental d'última hora i amb un censor que seguia *Setmana Tràgica* com si fos la seva ombra, van tornar a Poblenou les cremes de convents, els esglais, els trets i les barricades de la setmana que els que ho blasmaran van anomenar tràgica.

Si més no, pel sol fet d'oferir-nos una magnífica lliçó d'història contemporània —com va dir Jaume Melendres a *Tele/eXprés*— en un país on la història havia estat sistemàticament deformada i fins i tot silenciada, hauriem d'aplaudir aquell muntatge. La «invenció» de Fabià Puigserver (1938-1991) —el creador de l'espai escènic i dels figurins— i el treball del col·lectiu

de Sants ha de ser qualificat d'extraordinari i considerat com una de les fites més importants del teatre català de l'època.

Lluís Pasqual, llavors un jove director de 22 anys i autor del text que va ser dut a terme com una experiència de direcció col·lectiva i de formació de l'actor —no hem d'oblidar que era el Grup de l'Escola de Teatre de l'Orfeó de Sants— va dir que *Setmana Tràgica* es va muntar al Poblenou per tres raons fonamentals:

- La platea basculant del Casino de l'Aliança donava unes possibilitats que no ofería cap altre teatre de la ciutat.
- El Casino va ser la seu de l'«off-Barcelona», aquella magnífica temporada (1967-1968) de teatre independent.
- El barri del Poblenou, durant la setmana del 26 de juliol al primer d'agost de 1909, va ser un dels escenaris —reals— més importants dels fets.

L'obra es va representar durant sis dies amb un gran èxit de públic.

Vestuari (1) i escenari (2) per a la representació al Casino de l'obra de teatre sobre la Setmana Tràgica dissenyats per Fabià Puigserver.

2

Cartell de la funció al Casino de l'Aliança, interpretada pels membres de l'Orfeó de Sants

Fragment del text de presentació del muntatge —escrit per Lluís Pasqual— al programa de mà.

Quan ens vàrem plantejar per primera vegada el treball a fer sobre la Setmana Tràgica, és a dir, la narració d'un esdeveniment històric, se'ns va presentar una qüestió fonamental, en desllorigador, en definitiva, de qualsevol narració dramàtica: el punt de vista amb el qual havíem de prendre els fets, que determinaria l'òptica amb què l'havíem d'explicar. No podíem recórrer a la inexistent —almenys en teatre— imparcialitat històrica. I tampoc no és feina del teatre —ens sembla— fer la labor d'un llibre d'investigació. La clau ens la donava el mateix nom, absolutament dramàtic, Setmana Tràgica, i l'ambivalència que aquest adjectiu, tràgica, tenia. La setmana del 26 de juliol al primer d'agost de 1909, en la nostra opinió, no va ser tràgica per allò que hi va passar. No ens servia el matís que hi havien donat els elements que van caracteritzar la repressió de després. La nostra setmana va ser tràgica precisament per allò que podia haver esdevingut i no va arribar a ser per manca de direcció. Mirant els llibres d'història, els diaris de l'època, el text, les fotografies, ens trobàvem amb una gent al carrer durant uns dies i, al final, la mateixa gent decebuda, ensorrada i, més tard encara, empresonada, desterrada o condemnada a mort. No vàrem dubtar gens: havia de ser aquesta gent, la gent «que ens vàrem llançar al carrer perquè havíem de fer alguna cosa», la qui havia d'explicar la Setmana Tràgica.

Diversos moments de la representació al Casino de l'obra de teatre dirigida per Lluís Pascual, amb un gran èxit de públic.

